

လှိုင်းကြွဖြူ (လေးရိုး)

နိရိုးပိုင်ရှင်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

“ရော...ဒီထမင်းချိုင့် နင် သယ်ခဲ့”

“ဟင်...ဘာလို့ သယ်ရမှာ လဲ ... နင်စားတာ နင်ပဲ သယ်ခဲ့ပါလား”

“သံသာကလည်း ငါ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် သင်္ကါ လာကျွေးတဲ့ မုန့် နင့် ကို ကျွေးပါ့မယ်နော်...နော်...သယ်ခဲ့နော်”

‘ဟေသာပုလဲသွယ်’ ကတော့ သူခိုင်းစရာရှိလျှင် တနော်နော်နှင့် ခိုင်း တတ်သလောက် သူလုပ်ပေးရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဟိုချိန်ရွှေ ဒီချိန်ရွှေနှင့် အချိန်ဆွဲနေတတ်သည် ။

‘သံသာပုလဲသွယ်’ ကျတော့ အငယ်မို့ဆိုပြီးလည်း ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူခွင့်မရှိဘဲ ‘ဟေသာ’ ရဲ့ ‘နော်’ ဆိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်အောက်မှာ ခေါင်းအလိုလို ငုံ့ပြီးသား ဖြစ်သွားတတ်သည် က ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီ။

အမြွှာတွေမို့ ရုပ်ချင်းချွတ်စွတ်တူသော်လည်း ဟေသာနှင့် သံသာတွင် လွန်စွာထူးခြားသည့် ကွဲပြားမှုမျိုး မရှိပါ။ သွက်လက်ချက်ချာစွာ ပြောတတ်သော ကလေးမလေးကို ‘ဟေသာပုလဲသွယ်’ ဟု လူတိုင်းသိပြီး စကားနည်းအေးဆေးလွန်းလှသော ကလေးမလေးကိုတော့ ‘သံသာပုလဲသွယ်’ ဟု လူတိုင်းသိကြသည် ။ ဤလက္ခဏာရပ်များ သည် ပင် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ခွဲခြားနိုင်သောစရိုက်ပင် ဖြစ်သည် ။

ခြောက်တန်းကျောင်းသူများ ဖြစ်ပြီး ရုပ်ကလေးတွေက ချစ်စရာ

လေး ဖြစ်သည်။ ။

အမြွှာတို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အင်္ကျီ၊ ဆံပင်၊ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်ကအစ အားလုံး ဆင်တူဖြစ်နေပြီး နှစ်ယောက်သား လုံးဝငြိမ်သက်နေလျှင်တော့ ဘယ်သူက အကြီး၊ ဘယ်သူက အငယ်မှန်း မသိချေ။

သူများ တွေ့ဆိုလျှင် အငယ်ဖြစ်သူက သွက်တာ၊ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာမျိုးပဲရှိသော်လည်း ဟေသာတို့ ညီအစ်မကျတော့ ပြောင်းပြန်။ အကြီးဖြစ်သော ဟေသာက သာလိကာရှုံးလောက်အောင် စကားတတ်ပြီး နွဲ့ဆိုးဆိုးသူဖြစ်ပြီး အငယ်မဖြစ်သော သံသာကျတော့ နာမည်ကသာ သံသာ...ထိုသောသောအသံကိုပင် ထွက်ဖို့ ခဲယဉ်းနေသည်။ ။

ယခုလည်း အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံ ဆင်တူလေးနှင့်ဖြစ်ပြီး ပခုံးအတိ ရှိနေသော ဆံပင်ကို အလယ်ခွဲခွဲကာ ဟိုဘက်ဒီဘက်တွင် တပ်ထားသော ပန်းရောင်ကလစ်လေးမှာ လည်း ဆင်တူဖြစ်သည်။ ။

ကျောပိုးအိတ်ကို နောက်မှာ လွယ်ပြီး လက်ထဲတွင် ထမင်းချိုင့်ပါသည့် ခြင်းတောင်းကို ကိုင်ထားသည် မှာ အဆင်ပြေနေသည် ကို ဟေသာက သံသာကို သူမရဲ့ ထမင်းချိုင့် ကမ်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒီတော့က ညာဘက်တွင် မိမိရဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို ကိုင်ထားသော သံသာမှာ ဟေသာ ကမ်းပေးသော ထမင်းချိုင့်ကို ဘယ်ဘက်တွင် ကိုင်လိုက်သည်။ ။

အိမ်နှင့်ကျောင်း မဝေးလှတာမို့ အိမ်က လာကြိုခြင်းမရှိဘဲ ညီမနှစ်ယောက်အတူတူ ပြန်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့ပြန်ကြသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဟေသာသည် ဟိုလူ့ကိုစလိုက်၊ ဒီလူ့ကိုစလိုက်နှင့် ရှိတတ်သလို တစ်ခါတလေ စကားကို ပစ်စလက်ခတ်အောင် ပြောနေတတ်သည်။ ။

စကားနည်းသော သံသာကတော့ ထမင်းချိုင့်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆွဲပြီး ဟေသာပြောသမျှကို တအံ့တဩ နားထောင်နေ တတ်သည်။ ။

တကယ်ဆို ပြောနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းက အိမ်မှာ မိသားစုတွေနှင့်အတူ ကြည့်နေသည့်ကား ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့ ကြည့်ရစဉ်က ကြည့်ရိုးကြည့်စဉ် ကြည့်နေခဲ့သော သံသာက ဟေသာပြောလျှင် ရယ်ရတာ၊ စိတ်ဝင်စားစ ရာကောင်းနေတာကလည်း ထူးဆန်းစရာ။ ။

“နင် စဉ်းစားကြည့်ဟ...မင်းသမီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာကို မင်း သားက ဘာရယ်စရာအကြောင်းရှိလို့ လဲနော့”

“အေးလေ”

နော့လေဟု မေးလာသဖြင့် သံသာက အေးလေဟု ထောက်ခံပေးလို က်သည်။ ။ မဟုတ်လျှင် ဟေသာက သူပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နား ထောင်နေတာက စိတ်မဝင်စားလို့ ဟု စွပ်စွဲတတ်သဖြင့် သံသာက ထောက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“မင်းသမီးက သူ့ထဘီစကို သူတက်နင်းပြီး လှေကားပေါ်က ကျတာ လုံချည်က ကျွတ်ရော... တော်သေးတယ်...အောက်မှာ ဘောင်းဘီရှည် ပါနေလို့ တဲ့ ...ဟား ...ဟား”

ဟေသာက သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်နေသ လောက် သံသာက သူ့လုံချည်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိလာသည်။ ။

သံသာက လုံချည်ကို ခြေမျက်စိဖုံးအောင် ဝတ်ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်သ ည်။ ။ ထို့ပြင် အလယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ် လာပြီမို့ သူတို့ ကျောင်းတွင် ဂါဝန်၊ စကပ်တွေ ဝတ်ခွင့်မရှိတော့ပေ။ ။

လုံချည်နှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ရသည် ။ တချို့ လုံချည်မြဲအောင် မဝတ် တတ်သေးသော ကျောင်းသူတွေကျတော့ ဂျိတ် (ချိတ်) ပါသည့် စကပ် ဒါ မှ မဟုတ် ကြိုးချည်ရသည့်စကပ်ကို ဝတ်ကြပါသည် ။

သံသာတို့ ကျတော့ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်အရွယ်ကတည်းက လုံချည် တွေ သိပ်ဝတ်ချင်တာမို့ ဘွားဘွားက ချိတ်လုံချည်၊ ကြိုးလုံချည်တွေ ပေး ဝတ်တတ်သည် ။ အခုကျတော့ ထဘီကို မြဲအောင် ဝတ်တတ်ပါပြီ။

သို့သော် ယခု ခြေမျက်စိဖုံးအောင် ဝတ်ထားသောလုံချည်က လျော့ရဲ ရဲဖြစ်လာသလို ခံစားရသည် ။

စောစောက ဟေသာပြောသည့် မင်းသမီးလို သံသာ လုံချည်ကွင်း လုံး ကျွတ်ကျလျှင်...

အတွေးနှင့်တင် သံသာ မျက်နှာတွေ နီရဲသွားသည် ။ ဟေသာကို လှမ်းကြည့်တော့ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းက ဈေးဆိုင်တွင် အလူးကြော်သွားဝယ်နေသည် ။

ချိုင့်ခဏကိုင်ခိုင်းလျှင် လွယ်လွယ်နှင့် ကိုင်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ လုံချည်ကျွတ်တော့မည်ဟု ဆိုခါမှ ပို၍ တောင် မကိုင်သေးဘဲ ဟားတိုက်ရယ်ပေမည်။

ကိုယ့်အစ်မအကြောင်း သိနေသော သံသာတစ်ယောက်လက်တွင် ချွေးစေးတွေတောင် ပြန်လာသလို ခံစားရသည် ။ ခါးနားတွင် လည်း လေတိုးနေသလိုတောင် ခံစားလာရသည် ။ မြေနီလမ်းပေါ် ထမင်းချိုင့်ချလျှင် မေမေက မကြိုက်။

“ဟာ...သံသာ...ပေး ...ပေး... ချိုင့်တစ်ချိုင့် ဟေသာကတော့ သံသာကို အနိုင်ကျင့်ပြန်ပြီ”

“ဟင်...သင်္ဂီ”

အနောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံက သံသာအတွက် ဘုရားသိကြားမသည့်အသံပင် ဖြစ်သည်။ ။

“နိုင်သင်္ဂီအောင်” က ဟေသာ ထမင်းချိုင့်ကိုယူပြီး မုန့်ဆိုင်ထဲတွင် ရှိနေသော ဟေသာကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ။

“သင်္ဂီ...ဒီထမင်းချိုင့်ပါ ခဏကိုင်ပေးနော်”

သံသာက ညာဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသော ထမင်းချိုင့်ကိုပါ ကမ်းပေးပြီး လုံချည်ကို ခပ်တင်းတင်း ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ။

တော်သေးသည်။ ။ သင်္ဂီက ထမင်းချိုင့်တွေ ကိုင်ထားရင်း ဟေသာ နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ။

သင်္ဂီနှင့်ဟေသာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် အိမ်ချင်းကပ်သူများ ဖြစ်သည်။ ။

သင်္ဂီက ဟေသာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သော်လည်း ခင်မင်ပုံချင်းတော့ မတူပေ။

အရွယ်ချင်းအတူတူပင်ဖြစ်သော်လည်း ခပ်အေးအေးနှင့် စကားနည်းသော သံသာကိုတော့ သင်္ဂီက ညီမငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အစစအရာရာ ညှာတာထောက်ထားပါသည်။ ။

ဟေသာ့ကိုတော့ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းလို တရင်းတနှီး စနောက်တာ၊ ကစားတာ လုပ်တတ်သည်။ ။

ဒီတော့က...

သင်္ဂါနှင့်ဟေသာသည် ပြောမနာဆိုမနာ ခင်ကြသည် ။
သူငယ်ချင်းများ လိုဖြစ်ပြီး သံသာကမူ သင်္ဂါအတွက် သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမ
တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပေသည် ။

“ရော့...သံသာ”

“ဟာ...ဟေသာကလည်း ငါ နင့်ကို ဝယ်ကျွေးတဲ့ ဥစ္စာ။ ဒီမှာ သံသာ
ကို ငါ ပေးမှာ ပေါ့။ ကိုယ့်ဘာသာ စားစမ်းပါ”

“သူနဲ့ ငါ ကတိထားပြီး ငါက သူ့ကို ထမင်းချိုင့် ကိုင်ခိုင်းထားတာ။
တကယ်လို့ ညနေ သင်္ဂါ မုန့်ကျွေးရင် ငါ နင့်ကို ကျွေးမယ်လို့ ပြောထား
တာ သင်္ဂါရဲ့ ...ရော့...သံသာ”

သံသာမှာ ဟေသာနှင့်သင်္ဂါရဲ့ အချီအချစကားကြောင့် ဟေသာ ကမ်း
ပေးသော မုန့်ထုပ်ကို ယူရဦး၊ မယူရဦး ဖြစ်သွားသည် ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သင်္ဂါရဲ့ မျက်နှာက စူပုပ်ပုပ် ဖြစ်နေလေသ
ည် ။

ဟေသာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့် သင်္ဂါက အတန်းတူသော်လည်း
အခန်းမတူချေ။ ထို့ကြောင့် တက်ရသည့်ကျူရှင်ချင်းကလည်း မတူပေ။

သင်္ဂါတို့ ကျူရှင်က စာသင်ချိန်နောက်ကျသလို ကျူရှင်ဆင်းလည်း
နောက်ကျတတ်သဖြင့် ဟေသာတို့ နှင့် ပြန်ရသည့်အချိန်ခြင်း မတူညီပေ
။

ဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေ ကျူရှင်အဆင်းလမ်းမှာ ဆုံလျှင် သင်္ဂါက ဟေ
သာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို မုန့်ဝယ်ကျွေးတတ်ပါသည် ။

သံသာတို့ မိဘတွေကျတော့ မုန့်ဖိုးပေးတာမျိုးမရှိဘဲ အိမ်ကနေ စား
စရာမုန့်များ ထည့်ပေးလိုက်တာမျိုး ဖြစ်သည် ။ သင်္ဂါကျတော့ အဖေ

ကော၊ အမေကော နှစ်ယောက်စလုံးက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသဖြင့် သင်္ဂီ ဘာပူဆာဆာ၊ ဘာလိုချင်ချင် ဝယ်ပေးတတ်သည်။ ။

မုန့်ဖိုးတွေလည်း အများကြီးပေးကာ ပိုက်ဆံလည်း ကိုင်သုံးခွင့်ပေးထားသည်။ ။

သင်္ဂီက ဘယ်လောက်မုန့်ဝယ်ကျွေးကျွေး ဟေသာကတော့ စားစရာ သိပ်မမက်လှဘဲ သူသက်သာဖို့ သာ ချိန်တွယ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ။

များ သောအားဖြင့် သင်္ဂီ ဝယ်ကျွေးသောမုန့်တွေမှာ ဟေသာ ပါးစပ်ထဲမရောက်ဘဲ သံသာကို တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးခိုင်းကာ ကျွေးပစ်တာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

“ငပျင်းမ”

“ပျင်းပျင်းဘာဖြစ်လဲ”

ဟေသာကတော့ မနာတတ်သူလို ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

သံသာကတော့ ရှေ့ကနှစ်ယောက်သား ပြေးလိုက်သွားလိုက်၊ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်နှင့် ဆော့ကစားနေကြသူ နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး ခြင်းနှစ်ခြင်းကို ကိုင်၍ နောက်က ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာသည်။ ။

* * *

အခန်း (၂)

“ကောင်စုတ်...နေရာတကာ ဆရာလုပ်ချင်တယ်။ နင်ကြီးလာရင် တခြားဘာမှ လုပ်မနေနဲ့ ။ ကျောင်းဆရာပဲလုပ်တော့”

“ဘာလို့ လုပ်ရမှာ လဲ....ငါက ကြီးလာရင် အင်ဂျင်နီယာကြီးလုပ်မှာ ။ အင်ဂျင်နီယာတောင် ရိုးရိုးအင်ဂျင်နီယာ မလုပ်ဘူး။ လေယာဉ်ပြင်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာပဲလုပ်မှာ ”

“ဟား...ဟား...ဒါဆိုလည်း အခုကတည်းက ပညာရအောင် ဝပ်ရှော့ ဆိုင်မှာ အလုပ်သင်သွားလုပ်ပါလား”

“အောင်မယ်...ဘာဆိုလို့ လဲ”

“ဆိုတာပေါ့ဟယ်... ဆိုင်ကယ်ပြင်ပြင်... ကားပြင်ပြင်... လေယာ ဉ်ပြင်ပြင် စက်ပြင်တဲ့ လူကိုတော့ ဝပ်ရှော့ဆရာပဲ ခေါ်တာလေ”

“တတ်တယ်...ဒါမျိုးဆိုရင် တတ်ပါလိမ့်မယ်။ စာမှာ သာ နင် အဲ့ လောက်ဉာဏ်ကောင်းရင် နှစ်တိုင်း တစ်ကျောင်းလုံး ပထမရလောက် တယ်နော်...ဟေ့သား၊ နင့်လောက် စကားမတတ်တဲ့ သံသာကို အားကျ အတုယူစမ်းပါ”

“အံ့မာ...ဘာလို့ အတုယူရမှာ လဲ... သံသာက သံသာပဲ။ ဟေ့သားက ဟေ့သားပဲ...ဘာမှ မဆိုဘူး”

သံသာကတော့ ဟေ့သားရဲ့ စကားသံမာမာကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်

က်ရှိသော သစ်ပင်အောက်သို့ ဆက်သွားရနိုးနိုး၊ ရပ်နေရနိုးနိုး ဖြစ်သွားသည်။ ။

စိတ်ထဲမှာ လည်း သင်္ဂါကို တိုးတိုးလေး အပြစ်တင်မိသည်။ ။ ဟေသာသည် ဘယ်လိုပြောပြော၊ ဘယ်လိုဆူဆူ မနာတတ်ပေမယ့် သူ့ကို သူများ နှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြောလျှင်တော့ သိပ်စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ ။

ဒါကိုသိလျက်နှင့်ပြောသော သင်္ဂါ တော်တော်ကိုလွန်ပါသည်။ ။

သံသာဟာ စာတော်တယ်ဆိုတာလောက်သာ နာမည်ရှိပြီး ဟေသာလောက် လူသိများ သူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။

ကျောင်းမှာ အမြွှာမောင်နှမ နည်းလှသဖြင့် သံသာတို့ အမြွှာညီအစ်မကို တစ်ကျောင်းလုံး သိကြသည်။ ။

လူသိများ သလို အတန်းကြီးအစ်ကိုကြီးများ ၏ စနောက်မှုကိုလည်း ခံရတတ်သည်။ ။

အတန်းကြီးအစ်ကိုကြီးများကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံစွာ ရန်စွာတတ်သော ဟေသာကို သိပ်မစလှဘဲ နည်းနည်းစလျှင် များများ မျက်ရည်ကျသော သံသာကိုသာ စဖို့ ချောင်းနေတတ်ကြသည်။ ။

တစ်ခါကဆိုလျှင် တော်တော်အဖြစ်ဆိုးခဲ့သည်။ ။
ကျောင်းမုန့်ကျောင်းဆင်းတုန်းက ဟေသာနှင့်သံသာနှစ်ယောက် မုန့်ဆိုင်တန်းဘက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ။

အများ နည်းတူ မုန့်ဝယ်စားဖို့ ပါ။ သံသာသဘောလို့ ဆိုလျှင် လူရှုပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မရှိချင်သော်လည်း ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် အသုပ်စုံကြိုက်တတ်သော ဟေသာက မုန့်စားကျောင်းဆင်းလျှင် မုန့်ဆိုင်တန်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။

သူ့အတွက်ကျတော့ လူမစီတစီဖြစ်ဖြစ် လူထူထူထဲသွားတာဖြစ်ဖြစ် ဘာအရေးလဲ။ သံသာအတွက်ကျတော့ လူတွေကြားထဲမှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် သွားမရပ်ချင်ပေ။

အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ကုပ်ပြီး စာထိုင်ဖတ်နေချင်သည် ။

ဇာတ်လမ်းစတော့ အဲဒီအသုပ်ဆိုင်မှာ စတာ ဖြစ်သည် ။ အစတုန်းက သံသာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အသုပ်ဝယ်စားနေတုန်းက အကောင်း ဖြစ်သည် ။

“ဟေ့...ဒီမှာ ဒကာပေါ်ပြီ...ငါတို့ ကိုကော ဝယ်ကျွေးလေ ဟေသာ”

“အံ့မယ် ...ဘာလို့ ဝယ်ကျွေးရမှာ လဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ဝယ်စားပါလား။ ငတ်ကြီးကိုကျတယ်”

ဟေသာရဲ့ ကတ်ကတ်လန်အောင် ရန်တွေ့သံကြောင့် သံသာက ကြောက်ကြောက်နှင့် မော့တောင်မကြည့်ရဲ။ အိမ်မှာ တော့ မေမေက အမြဲတမ်း ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ပြိုင်မပြောနှင့်၊ ဘာပြောပြော မသိသလိုနေဟု ဆုံးမသား။

ဟေသာကသာ မေမေ ဘယ်လောက်ပြောပြော သူလုပ်ချင်တာ လုပ်နေသူ ဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ပြဿနာတွေ မကြာခဏ သယ်သွားသူဖြစ်သည် ။

“စွာစိမ”

“စွာစိမ မဟုတ်ဘူး ...အမွေစိန်”

“မင်းတို့ ကလည်း ကိုယ့်ညီမလေးတွေကို သက်သက်ညာညာ ပြောကြစမ်းပါနဲ့... သံသာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စနောက်နေကြရင်း သူတို့ အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ကပဲ သံသာကို ဆွဲထည့်လိုက်သည်။ သံသာ ကြောက်လန့်စွာ မော့ကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြော။ ချွေးတွေပြန်လာရင်း...

“ဟေသာ...ကျောင်းတက်တော့မယ်။ သွားရအောင်”

“နင်ကလည်း နေစမ်းပါဦး...ကိုယ်လည်း စားပြီးတာ မဟုတ်သေးဘဲနဲ့။ ကုန်အောင်စား...ပိုက်ဆံတွေ နှမြောစရာကြီး။ ငါ ဟိုဘက်မှာ အချဉ်ထုပ်သွားဝယ်ဦးမယ်”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

ဟေသာတစ်ယောက် ရှစ်တန်းအစ်ကိုကြီးတွေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အချဉ်ထုပ်ထသွားဝယ်နေသည်။ ကျန်ခဲ့သော သံသာကတော့ ခုထက်ထိ ထွက်မသွားသေးတဲ့ အစ်ကိုကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး လန့်လာသည်။

ဟေသာလိုသတ္တိများ အနည်းငယ်လောက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ယခုတော့ ဆက်စား၍ မရသော အသုပ်ပန်းကန်ကိုကြည့်ပြီး ထလည်း မသွားရဲ၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိသည်။

“မကုန်ဘူးလား ညီမလေးရဲ့ ...အစ်ကိုတို့ ကုန်အောင်စားပေးမှာပေါ့”

“ကျောင်းတက်ဖို့ က အဝေးကြီးလိုသေးတယ်...ဘာမှ မပူနဲ့”

တကယ်ဆို သူတို့ စတယ်ဆိုတာကလည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုးနှင့် စပုံမျိုးသာဖြစ်ပြီး သံသာကတော့ သူတို့ အုပ်စုကိုတော့ အဟုတ်ကြောက်ပါသည်။

ဂျော်နီ၊ အောင်ကျော်ဇင်၊ သားညီဆိုသည့် ရှစ်တန်းကျောင်းသား (၃)

ယောက်သည် ဤကျောင်းတွင် နာမည်ကြီးလှသော
ကျောင်းသားဆိုးများ ဖြစ်သည်။ ။

စာတော်သောကျောင်းသားတွေတောင် သူတို့ လောက် နာမည်ကြီး
သူတစ်ယောက်မှ မရှိပေ။

အတန်းကသာ ရှစ်တန်း။ ချိန်းပွဲရှိလို့ ဆော်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲမ
မေးနှင့်၊ သူတို့ အုပ်စု ဖြစ်သည်။ ။ ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းဆိုလျှင် ရန်
စမည်။ မခံချင်အောင် စပြီးစိန်ခေါ်မည်။ သူများ ထမင်းဘူးတွေနှိုက်စား
မည်။ မကျေနပ်တဲ့ လူရဲ့ လွယ်အိတ်ဆိုလျှင် လိုချင်တာမဟုတ်ဘဲ ဝှက်
ထားတတ်သည်။ ။

စည်းကမ်းကြီးလှသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးလောက် ဆူတာ၊ ရိုက်
တာ နှစ်ယောက်မရှိ။ ဒါလည်း အမှတ်ရှိလှတယ်ရယ် မဟုတ်။
မိုက်မြဲဆိုးမြဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

ကျောင်းစာဘက်၌ ကျတော့လည်း ထူးချွန်ကြလားဆိုတော့ တစ်
ယောက်မှ ထူးချွန်တာမရှိကြပေ။ ဆရာကြီးက စာမေးပွဲကျသော ကျော
င်းသားများကို တန်းစီကွင်းရှေ့၌ ခေါ်ရိုက်လည်း အရိုက်မခံရတဲ့ လက
မရှိသလောက်။

ဤသို့ဤနှယ်သော နည်းနာဝိသေသနတွေရှိနေသော လူတွေကို သံ
သာမှ မကြောက်လျှင် ဘယ်သူကြောက်မလဲ။

စိတ်ထဲတွင် လည်း အဲဒီဟေသာကို စိတ်ဆိုးလာမိသည်။ ။ ဒါတမင်
သံသာကို ချောက်တွန်းပစ်ခဲ့တာဟု တွေးယူပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဟေ့...ကောင်မလေး...စကားမပြောတတ်တော့ဘူးလား။
အအကြီးကျနေတာပဲ”

“သံသာက ဟေသာထက် ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းသေး”

သားညီဆိုတဲ့ ကျောင်းသားက သံသာခေါင်းကို ပုတ်ပြီး ပြောသည် ။
သံသာ လုံးဝမော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသည် ။

“ဟာ...ဟိတ်ကောင်တွေ...သွားရအောင်...ကောင်မလေးက ငိုနေတာကွ”

“ဟမ်”

“အစ်ကိုတို့ က ချစ်လို့ စတာ ညီမလေးရဲ့ ... စိတ်မဆိုးရဘူးနော်။ ဟီး...ဟီး”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မျက်နှာချိုသွေးပြီး ထလစ်သွားကြသည် ။ သံသာတစ်ယောက်တည်း တရှုံ့ရှုံ့ ထိုင်ငိုတာက မှတ်မှတ်ရရ။ ဒါကို ဟေသာက သနားရကောင်းမှန်းမသိစွာ...

“သနားစရာလား... သင်္ဂီရယ်...လူလူချင်းအတူတူ ဘာကြောက်စရာရှိလို့ လဲ။ သံသာကိုက ကဲကိုကဲလွန်းပါတယ်”

“နင်ကလည်း ”

“နင်ကလည်း မနေနဲ့ ...သူတို့ က ငါတို့ ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာ မို့လဲ။ ဒါ...မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ။ မနိုင်နိုင်ရာနဲ့ ငါသာဆို ဆွဲလုပ်ပစ်မယ်”

ဟေသာက သတ္တိရှိတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ သံသာကတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဆွဲလုပ်ဝံ့မှာ လဲ။

ဟေသာကို သတ္တိရှိအောင် ထက်မြက်အောင်မွေးပြီး သံသာကို ကြောက်တတ်အောင်၊ တွေဝေတတ်အောင် မွေးပေးသော ဖေဖေတို့ ၊ မေမေ

တို့ကို အပြစ်တင်ကြည့်လည်း မရ။

ဖေဖေတို့ ကိုယ်တိုင်က သံသာ ဒီလို ငြိမ်သက်တွေဝေနေတာမျိုး မကြိုက်ပေ။ မလှုပ်တလှုပ်နှင့် အားမရကြောင်း မကြာခဏ ဆူပူတတ်ကြသည်။

အဘွားတစ်ယောက်တည်းကသာ သံသာဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မတင် တတ်သူပီပီ...

“ငါ့မြေးလေးက အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တာပါအေ...အလ ကားနေ ကလေးကို ဆူပူမကြေစမ်းပါနဲ့ ။ မိဟေသာကိုသာ ဂရုစိုက်... ပေါက်ကျော်မလေး... ဘာအန္တရာယ်မှ ကို မကြောက်တာ။ အခုနေ ကိစ္စ မရှိဘူး။ ကြီးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဆိုရင်တော့ လေ ညည်းတို့ လည်း ပြဿနာတကာကို လိုက်ဖြေရှင်းဖို့ ငွေထုပ်နဲ့ ထိုင်စောင့်နေ... မိန်းကလေးတန်မဲ့ အပျင်းကထူသေး”

ဟု အဆုံးသတ်လိုက်သည် ။

ဘွားကျတော့ ခေတ်ဟောင်းမှာ လည်း နေခဲ့ဖူးပြီး ခေတ်သစ်ကိုလည်း ကြုံခဲ့ဖူးပြီဆိုတော့ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသည့် ရှေးအဘွားကြီး မဟုတ်ပါ။ ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးရှိကာ အမြင်တော့ မသေးသိမ်။

သို့သော် မိန်းကလေးဆိုတာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေရမည်။ မိန်းကလေးတို့ တတ်အပ်သော အိမ်တွင်းမှုအားလုံး ဟေသာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို တတ်စေချင်သည် ။ သင်ပေးချင်သည် ။

မေမေကသာ...

“ကလေးတွေပဲရှိသေးတယ် မေမေ...ကလေးတွေကို စာကလွဲရင် ဘာမှ အာရုံမစိုက်စေချင်ဘူး။ သူတို့ တွေ ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ မေ

မေ ကြိုက်သလို ပုံသွင်း...ပုလဲ လက်ခံမယ်”

ထိုကတည်းက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။

* * *

အခန်း (၃)

“ဆန်နီ...သား ... ဒီနေ့ ဘာအပြစ်လုပ်ထားသလဲဆိုတာ သိတယ် နော်”

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သော မာမီစကားကြောင့် သင်္ဂါမျက်နှာ ပျက်မလိုဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အမူအရာကို တစ်စက်လေးမှ မပျက်ရဲပေ။ မာမီက စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်နေသော ထက်မြက်သည့်အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုအမူအရာသည် ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိနေတတ်သည်။ အိမ်တွင် ဒယ်ဒီနှင့်မာမီသည် သူ့အပေါ် အစစအရာရာ အလိုလိုက်သော်လည်း စာနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ နည်းနည်းမှ အလိုမလိုက်။

အိမ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာသင်သည့် ဆရာကိုခေါ်ကာ အရေးအဖတ်အပြောအတွက် သင်ခဲ့သည် မှာ အလယ်တန်း စတက်ကတည်းကဆိုတော့ အခု သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဆရာ ပိတ်သောရက်မှ လွဲ၍ သူ့ဘက်က အတန်းပျက်တာကို မာမီက ခွင့်မလွှတ်ဘူးဟု ပြောထားသည်။

ယခုတော့ သူ ဆရာကို နေမကောင်းလို့ ဟု လိမ်ညာခွင့်တိုင်လိုက်တာကို မာမီ ဘယ်လိုသိသွားသလဲ မစဉ်းစားတတ်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ကာ...

“မာမီကလည်း သားအမိအချင်းချင်း အစ်အောက်နေပြန်ပြီ။ သား ဒီနေ့ ဘာအပြစ်မှ လုပ်မထားဘူး”

“ဆန်နီ ...မာမီ လိမ်ညာတာကို လုံးဝ မကြိုက်ဘူးနော်။ မင်း ဝန်ခံမလား မာမီ ပြောရမှာ လား...တစ်ခွန်းပဲပြော”

မဟုတ်ဘူး ။ ဒါစကားခေါ်နေတာဟု တွေးရင်း သင်္ဂီ ခေါင်းပဲရမ်းပြတော့ မာမီ မျက်နှာတင်းသွားသည် ။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောဖိုင်တွေကို စားပွဲပေါ်တွင် လှမ်းပစ်ချကာ...

“နေ့လယ်က မင်း ဒီမှာ ဆရာနဲ့ စာသင်ရမယ့်အချိန် စာမသင်ဘဲ ဟေသာပုလဲသွယ်နဲ့ ဘာလို့ မြို့ထဲမှာ ရှိနေရတာလဲ”

“ဟာ...မာမီ”

ဆရာတိုင်သလားဟု သူထင်နေဆဲ မာမီက ဟေသာကိုပါ ဆွဲထည့်ပြောလိုက်သဖြင့် သင်္ဂီ လန့်သွားသည် ။ ဒါဆို သူနဲ့ ဟေသာကို မာမီ တွေ့သွားခဲ့သည် ပေါ့။

“မင်း အခု ဘယ်နှုတ်တန်းလဲ ဆန်နီ”

“ခုနစ်တန်းပါ မာမီ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကြီးဖြစ်နေပြီလို့ သတ်မှတ်ပြီး သွားချင်ရာသွား ၊ လာချင်ရာလာနေသလား။ ပြီးတော့ ဘာတွေများ အရေးတကြီးကိစ္စရှိနေလို့ မင်းက ဟေသာနဲ့ အတူ မြို့ထဲမှာ ရှိနေရတာလဲ”

မာမီက စိတ်တိုခဲသူပါ။ ဝန်ထမ်းပေါင်းများစွာကို အုပ်ချုပ်နေသူမို့ လက်ခံလာအောင် ဘယ်လိုစည်းရုံးရမလဲဆိုတာ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သူ ဖြစ်သည် ။

ယခုကျတော့ စည်းရုံးစကားတောင် မဆိုနိုင်၊ ဒေါသက ထွက်လာပြီ

“သားအမိတွေ ဘာတွေ ထိုင်ဆွေးနွေးနေတာလဲဟေ့”

အိမ်ရှေ့မှ ကားရပ်သံကြောင့် မာမီက စကားမပြောသေးဘဲ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ဒယ်ဒီကား ဖြစ်နေသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ ခန့်ညားချောမောရုံမက ပူပင်သောကများကို ကြာကြာမမွေးမြူတတ်သူပီပီ အမြဲတမ်း Active ဖြစ်နေတတ်သည်။

ယခုလည်း အတက်ချီကေခံကို ယူပြီး အထဲကိုဝင်လာရင်း မေးတော့

...

“ဆွေးနွေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို...ယူသား အမြီးပေါက်ချင်နေလို့ စိတ်ဆိုးနေတာ”

“အား...မာမီကလည်း ”

“ဟေ...ဆန်နီ သားက သွက်လှချည်လား”

မာမီစကားကြောင့် အရာရာကို စူးစမ်းတတ်သောအရွယ်မို့ သူ့ရှက်သွားသည်။ နောက်ပြီး အားလုံးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမို့ သိသင့်သိထိုက်တာများကို မာမီက ဆုံးမတတ်သည် လေ။

မာမီစကားကြောင့် ဒယ်ဒီက အံ့ဩသွားသည့်မျက်နှာနှင့် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလေသည်။ မျက်နှာမှာ တော့ ရယ်ရွှင်မြူးရိပ်တွေ ရှိနေလေသည်။

“ဟာ...ဒယ်ဒီကလည်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မာမီ လျှောက်ပြောနေတာ”

“လျှောက်ပြောနေတာ ပြောမနေနဲ့ ဆန်နီ...သားကို မာမီ သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်။ ဟေသာတို့ နဲ့ သွားလာတာကို မာမီ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီက စာသင်ချိန်ကိုဖျက်ပြီး သွားရလောက်အောင် ဘာတွေ ဘယ်

လောက်ထိ အရေးကြီးနေသလဲ”

“အခုက ဘာဖြစ်နေတာလဲ နွယ်နီရဲ့ ”

ဒယ်ဒီအမေးစကားကို မာမီက ပြန်လည်ရှင်းပြနေသဖြင့် သူ အတော်စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ။

ဒီလိုတွေ မြင်ယောင်လို့ သူ ပြောသား။ ဒါကို ဟေသာဆိုတဲ့ တစ်ဖွတ်ထိုးကောင်မလေးက...

“နင်ကလည်း တစ်ခါတလေ အတန်းလစ်တာ နင့်အမေ ဘယ်လိုသိမှာလဲ။ လိုက်ခဲ့စမ်းပါဟယ်... ဒီမှာ သင်္ဂီ...နင့်ကိုလည်း ခေါ်ချင်လို့ ခေါ်တယ်မှတ်မနေနဲ့ ။ ဟိုမှာ ရေခဲတုံးမ သံသာက မလိုက်လို့ ငါ တစ်ယောက်တည်း ထွက်မရဖြစ်နေလို့ ။ နင်နဲ့ အပြင်ခဏလောက်သွားမယ်ဆိုရင် အိမ်က လွှတ်မှာ ”

“မသွားနဲ့ ပေါ့ဟာ”

“သိတယ်...နင် အဲလိုပြောမှာ သိတယ်။ အမြင်ကတ်တယ်။ နင်က မသွားနဲ့ ဆိုလို့ ကို ငါက သွားဦးမယ်”

ဘယ်လိုပဲတားတား မယ်ဟေသာရဲ့ တောင်းဆိုချက်တိုင်းကို သူ့မှာ လွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အင်အား မရှိချေ။ ထို့ပြင် တခြားတစ်နည်းနှင့် လှည့်ကာ သူတို့ ဘေးတွင် ဘာမှ မဆိုင်သူလို ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော သံသာဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“သံသာ နင် လိုက်သွားလေဟာ...အိမ်မှာ လည်း ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘဲနဲ့ ”

“ငါ ဒီနေ့ ဒီစာအုပ်ပြီးအောင် ဖတ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ သင်္ဂီရဲ့ ”

“မပြီးရင် မထရဘူးလို့ နင့်ကို ဘယ်သူပြောလို့ လဲ။ တရားစွဲ ခံရ တော့မယ့်အတိုင်းပဲ မှန်းစမ်း...ဘာစာအုပ်လဲ”

ပြောနေရင်း သံသာလက်ထဲမှ စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အချစ်ဝတ္ထုစာအုပ်ဖြစ်နေသဖြင့် သင်္ဂီ မျက်လုံးပြူးသွားကာ...

“ဟင်...ဝတ္ထုစာအုပ်ကြီး...ဘွားက နင့်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ပေးမဖတ်ဘူးမဟုတ်လား။ တွေ့ရင် ဆူခံရတော့မှာပဲ”

“ဘွားက မဖတ်ခိုင်းပေမယ့် မေမေက ခွင့်ပြုပြီးသား။ ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်ဖတ်...ဖတ်ပြီးမှ ဘယ်စာအုပ်က ကောင်းလဲ၊ မကောင်းလဲ၊ ဘယ်စာအုပ်က အတုယူသင့်သလဲ၊ မယူသင့်သလဲ စဉ်းစားနိုင်မှာ တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဘွားတော့ မတွေ့စေနဲ့ တဲ့ ”

“ကဲ...ဒါထားစမ်းပါ သင်္ဂီရယ်...လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ သွား နင့်ဆရာကို ခွင့်တိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့က စောင့်နေ... ငါ ထွက်ခဲ့မယ်”

နောက်ဆုံးတော့ သင်္ဂီက ဟေသာရဲ့ တစ်မိန့်တည်းဖြစ်သွားရသည် ။

“နွယ်နီရယ်...ကလေးတွေပဲကွာ”

“အဲဒါက နွယ်နီက စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာသင်ချိန်ကို ဖျက်တာတော့ နွယ်နီ ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူး”

“ဪ...နွယ်နီကလည်း သား ဒီမှာ ...သား ...မေမေက အဲဒီလိုလုပ်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိပြီးတဲ့ အတွက် နောက်တစ်ခါ စာသင်ချိန်မပျက်ဖို့ ကိုတော့ သား တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်”

ဖေဖေက မေမေ့ကို လှည့်တားပြီး သူ့ကိုတော့ မဆူမငေါက်ဘဲ တစ်ချက်တည်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မာမီ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆူမှာ မဟုတ်တာကို သူသိပေမယ့် ဆူခံရသည့်အဖြစ်ကိုတော့ သူ လက်မခံရဲချေ။

“ဒီမှာ ဆန်နီ...အင်္ဂလိပ်စာတွေ တတ်ကျွမ်းအောင် မင်းကို နေ့နေ့ညည ဆရာခေါ်သင်နေတာက မာမီတို့ ပေါ်ပြူလာဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်လို့ ထင်လား”

“ဗျာ... မထင်ပါဘူး မာမီ”

“အေး...မထင်နဲ့ ၊ ဒီနှစ် ရှစ်တန်းတက်ရင် မင်း ဒီမှာ တက်ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့ ...မာမီတို့ တစ်မိသားစုလုံး စင်္ကာပူမှာ အခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒီတော့ မင်း ပညာရေးမှာ ပေါ့ပေါ့လေးလုပ်နေလို့ မရဘူး”

“ဗျာ...မာမီ”

မာမီထံက မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် သင်္ကာ အံ့သြလွန်းစွာ မျက်လုံးပြူးသွားရသည် ။

“သား... သားတို့ က စင်္ကာပူမှာ ပဲ အပြီးနေကြတော့မှာ ... ဟုတ်လား... မာမီ”

“ဟုတ်တယ်...မာမီတို့ လုပ်ငန်းတော်တော်များများ ဟိုမှာ အခြေကျသလောက် ရှိနေပြီ။ ပြီးတော့ ဟိုမှာ နေဖို့ အဓိက စဉ်းစားရတာက မင်းရဲ့ ပညာရေးအတွက်ကြောင့်လည်း ပါတယ်။ မင်းကို သာမန်ဘွဲ့တစ်လုံးလောက်နဲ့ တင်းတိမ်ဖို့ မာမီ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဆန်နီ”

“ဟာ...မာမီကလည်း ...သား...သား မလိုက်ချင်ဘူး။ သား နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး။ သား ဒီမှာ ပဲ ပျော်တယ်။ ပြီးတော့ မာမီတို့လည်း သွားလိုက်လာလိုက် လုပ်နေကြပါတယ်။ သား ခါတိုင်းလိုပဲ...”

“ဆန်နီ...မာမီက အထွန့်တက်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ မင်း သိတယ်

နေော်”

ဖြူဝင်းသော မာမီရဲ့ မျက်နှာ၌ တစ်မုဟုတ်ချင်း နီရဲသွားသည်။ မာမီက အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်စွာ အိမ်ထောင်သည် ဟု မထင်ရလောက်အောင် နုပျိုသောအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မာမီရဲ့ အကျင့်က ဒါဆိုဒါမှ ကြိုက်တတ်ပြီး ဟိုဟာလုပ်ဆိုတာကို လက်ခံတတ်သူမဟုတ်ပေ။

“မာမီ ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး။ အဓိကက ဟိုမှာ နေရဖို့ အတွက် မင်းရဲ့ ပညာရေးမှာ skillful ဖြစ်နေရမယ်...ဒါပဲ”

“နွယ်နီ...”

မာမီက တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သင်္ကါ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့်...

“ဒယ်ဒီ...ဒါ...တကယ်လား...သားတို့ ဟိုမှာ အပြီးနေကြရမယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

“သားကလည်း ကွာ...အပြီးဆိုတာတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပျဲမလဲ။ အခု ဒယ်ဒီတို့ က သားရဲ့ ပညာရေး၊ ဒယ်ဒီတို့ ရဲ့ စီးပွားရေးအတွက် ဟိုမှာ အခြေချကြမှာ လေ။ သား ပညာတွေစုံတော့လည်း ခဏတဖြုတ် လာလည်လို့ ရတာပဲဟာ”

ဒယ်ဒီရဲ့ အားပေးစကားက သူ့နားတွင်းထဲသို့ ခါးသက်စွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဘာတဲ့ ...ပညာတွေစုံလျှင် ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ လာလည်လို့ ရသည် တဲ့ လား။

